

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 228

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΕΝΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτάς διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, ὅπου τέως ἦν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 26 Ἰουνίου 1883.

Η ΧΟΛΕΡΑ.

Τέλος πάντων καὶ νέον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αὐτὸ τὸ νέον ἐξ Ἀνατολῆς. Ποία πηγὴ ἀτελευτήτων συγκινήσεων αὐτῆ ἡ Ἀνατολή! Χθὲς πόλεμοι καὶ σφαγαὶ καὶ πυρκαϊαί, σήμερον ἡ χολέρα. Ὅσοι καὶ ὅσοι θέλετε νὰ ἐντυφίσετε εἰς πραγματικούς φεβδασμούς ἐπὶ τῶν τζλαπωριῶν τῆς ἀνθρωπότητος πρέπει νὰ λάβετε τὸ θάρρος νὰ ἀτενίσετε τὴν χολέραν ὑπὸ τὴν εἰδησὴ αὐτῆς ὄψιν. Νομίζετε ὅτι ἡ κυρία αὕτη εἶνε τόσο τερατόμορφος ὥπως φαντάζεσθε; Μὰ τὸν Μενιδιάτην, ἐν δὲν ἐφοβοῦμην μίπως κατακριθῶ ὅτι θέλω νὰ εἰσκαγάγω τὴν χολέραν εἰς τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γῆν, θὰ ἠυχόμην νὰ δοκίμασω πρῶτος τὴν νόσον ταύτην εἰς τὸ σαρκίον μου. Ποίας συγκινήσεις, πόλους νεωτερισμούς, ποίαν ἀναμόρφωσιν, ἵνα μεταχειρισθῶ πολιτικὴν ἔκφρασιν, δὲν θὰ ἠσθανόμην ἐν ἐμοί! Ἐἶνε τόσο λαμπρὸν καὶ τόσο ἐνθουσιώδες νὰ ἐξέλθῃ τις ἐκ τῆς μονοτονίας τῆς ζωῆς καὶ ἡ χολέρα ὑπὸ ἠθικὴν ἔποψιν δὲν εἶνε εἰμὴ ἀπότομος διέκρηξις τῆς μονοτονίας τοῦ βίου. Ὅλοι γοι πόντοι, μὲνός τις γουργουρισμός, μερικοὶ σπασμοὶ ἀγωνίας συντελοῦσι πάντοτε εἰς υγείαν πνεύματος καὶ σαρκός. Ἀφίνω κατὰ μέρος τὰς ὑψηλὰς ἀπολαύσεις τῆς κακαρώσεως, διότι αὐτά, δύναται τις καὶ ἀνευ τῆς χολέρας νὰ ἀπολαύσῃ προκαλῶν εἰς μονομαχίαν ἱκανὸν ξιφομάχον ἢ καταφεύγων, ἢ περ καὶ θερινώτερον, εἰς ἕν λουτρόν ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Φαλίρου.

Τὸ μόνον, τὸ ἀληθὲς δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει ἡ χολέρα εἶνε ἡ ἐκπτώσις τῶν μετοχῶν καὶ τὸ κλείσιμον τῶν χρηματιστηρίων. Οἱ Ἕλληνες τοῦλάχιστον διατηροῦμεν εἰσέτι δλόκληρον τὸ προγονικὸν ἡμῶν θάρρος ἵνα ἀντιμετωπίσωμεν τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὸ νὰ βλέπωμεν τὴν στείρωσιν τοῦ βαλκαντίου ὑπερβαίνει τὰ ὄρια τῆς ἑλληνικῆς γενναιοφυχίας. Ἐπειτα δὲν εἶνε τραγικώτατον νὰ κακοπέθῃ ἡ νεαρὰ παρ'

ἡμῖν τάξις τῶν μεσιτῶν, ἀφ' οὗτου μάλιστα ἤρχισαν νὰ πολιτευῶνται καὶ νὰ διορίζωνται πρεσβευταὶ καὶ νὰ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ ἔθνους; Ἀφ' ἑτέρου ὁμως συλλογίζομαι ὅτι, ἂν κατὰ θέαν οἰκονομίαν ἡ χολέρα ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡ θέσις τοῦ περικλεοῦς ὑπουργείου τῶν μεσιτοτραπεζιτῶν θὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ κατὰ τὴν ἐπελευσομένην σύνοδον τῆς Βουλῆς τοῦτο δὲ βεβαίως δὲν θὰ ἀποθῇ ἐπιζήμιον εἰς τὰ συμφέροντα τῶν μεσιτῶν ὥστε βλέπετε οὐδὲν κακὸν ἀνευ καλοῦ. Πρὸς τοῦτοις πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἑκατοντάδες Μεσολογγιτῶν καὶ Ζακυνθίων θὰ οἰκονομηθῶσι διοριζόμενοι: ἐπιστάται καὶ ὑποεπιστάται καὶ ἱατροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ καὶ μάγειροι καὶ ὑπηρέται τῶν λοιμοκαθατηρίων καὶ τὰ τέκνα τῶν θὰ μακαρίσωσι τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐπὶ Τρικούπη καὶ Λομιδάρδου ἐπέσκηψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ χολέρα.

Ἐν γένει λοιπὸν οὐδὲν λόγον ἔχομεν νὰ ταρρατώμεθα καὶ νὰ δειλιώμεν. Τούναντίον ἡ χολέρα εἶνε λόγος εὐθυμίας μᾶλλον ἐντεταμένης καὶ διασκεδάσεων ποικιλωτέρων καὶ ἀπολαύσεων ζωηροτέρων διότι αὕτη μᾶς πείθει περισσότερον τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅτι ἐκ τῶν ματαιότητων ἡ μεγαλειτέρα ματαιότης εἶνε ὁ ἀνθρωπος φελλάχος ἢ Ἕλλην. Μὴ χάνεσθε, καὶ ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, ἔλθῃ ἡ χολέρα, ἡ ὠραία μας πατρίς τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶμεν περισσότερον τῆς ζωῆς μας δὲν θὰ γείνη ἀκατοίκητος, μίτε θὰ πέσουν αἱ μεγαλοπρεπεῖς οἰκίαι δι' ἃς γαυριώμεν, μίτε θὰ γείνουν ἀπαρηγόρητοι αἱ ἐρωμέναι καὶ αἱ σύζυγοί μας, μίτε θὰ καταργηθῇ τὸ Σύνταγμα, ὁ πολύτιμος οὗτος καὶ ἱερὸς χάρτης τῶν ἐλευθεριῶν μας, μίτε θὰ παύσωσιν ἐν τῷ μέλλοντι αἱ δημοτικαὶ καὶ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, μίτε θὰ μείνωσι ἀλήστευτα τὰ τοῦ Κράτους ταμεῖα, μίτε θὰ ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τοῦ γονίμου ἡμῶν ἐδάφους οἱ μεσίται καὶ οἱ πολιτικοί. Τὸ γενικὸν νὰ εἶνε καλὰ, καὶ ἄς αἰσθανθῶμεν ὅλοι: οἱ Ἕλληνες, ὅσοι φωνάζομεν μέχρι οὐρανοῦ καθ' ἑκάστην ὅτι δὲν ἐπιδιώκομεν ἰδιαιτέρα συμφέροντα ἀλλὰ μόνον ὁ ζῆλος τῶν γενικῶν μᾶς θερμαίνει.

Ὡ κοιλία μου, ἐπισθόμενον νὰ ἐπισκεφθῶ μετὰ σοῦ τὰς πυραμίδας, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ ἡ περιήγησις αὐτὴ δὲν θὰ ἀποβῇ εἰς πλεονέκτησίν σου· δὲν φοβοῦμαι δι' ἐμέ· ἀλλὰ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ εἰς ἐπιπέδῳ καθ' ἣν ἐκδίδεται μαγειρικός Καζαμίας εἰνελίαν σκληρῆ. Διὰ τὴν ἡ χολέρα δὲν προσβάλλει τὴν κεφαλὴν μας εἰς τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀνοησίας, ἢ τὴν καρδίαν μας, ἢ τὴν ὥσπερ ἐπὶ τὸ πλείστον εἰνε σκύλος ἀπειθής, ἢ τὸ νευρικόν μας σύστημα, τὸ ὅποιον οἱ Ἕλληνες ἔχομεν κοινόν μετὰ τῶν πειθῶν, ἀλλὰ προσβάλλει ἐν ὄργανον ἐκλεκτόν, τὸν στόμαχον ἡμῶν, ὄργανον φύσει καὶ θέσει ἀγαθουργόν, ὄργανον τὸ ὅποιον εἶνε ἡ αἰτία τῆς μικρᾶς εὐτυχίας, ἢ ἀπολαμβάνουσιν οἱ θνητοί; Ὡ χολέρα, ἀλλάξε τρόπους, μετὰβαλε τὰ κρούσματα, μετάρφερε τὰς μελοδραματικὰς διέσεις καὶ ὑφέσεις ἀπὸ τῶν στομάχου εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν θὰ εὕρης Ἕλληνα μὴ χολεριώντα.

ΤΡΙΚΟΥΤΗΣ

ANEMOMAZOMATA

Εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς χολερικῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργῶν ἀνάγεται καὶ ἡ αὐστηρότης ἣν ἐπέδειξεν ἐσχάτως ἀπέναντι τοῦ ἐν Παρισίῳ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος βαρῶνου Ἐρλάγγερ, δι' ἀμφιδόλους τινὰς κερδοσκοπικὰς τούτου ἐπιχειρήσεις. Τίς ἤθελε φαντασθῆ, ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργός· εἶχε τοιαύτας λεπτότητας! Ὁ κ. Ἐρλάγγερ ἀνίκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπιχειρηματιῶν, ἔχων ὅλας τὰς πρὸς τοῦτο ιδιότητάς, ἀς μακρὰ σειρά γενεῶν ἀνέπτυξεν εἰς τινὰς φυλάς καὶ εἰς τινὰς οἰκογενείας. Βεβαίως δὲν εὐχόμην τὸ ἡμέτερον ἔθνος νὰ καταταχθῇ καὶ αὐτὸ εἰς τὰς φυλάς τούτας. Ἄλλ' ἐπιστεύομεν, ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργός ἄλλως ἐφρόνει, ἀπὸ εἰς ἐξ ἐπαγγέλματος κερδοσκόπους παρέδωκε θέσεις οὐχὶ προξενικὰς ἀλλὰ τὰς ἀνωτάτας τοῦ Κράτους, τὰς δικαιοκρατικὰς ἀνηκούσας εἰς τοὺς διὰ μακρῶν καὶ ἐξόχων ὑπηρεσιῶν ἢ διὰ λαμπρῶν ἐθνικῶν παραδόσεων ἔχοντάς τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τὸ ἔθνος. Ἄλλ' ἄβυσσος τὰ κρίματα τοῦ κυρίου Χαριλάου.

Εἰς κύριος Παπᾶς τηλεγραφεῖ ἐκ Πατρῶν ἐπικαλούμενος τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν κατὰ τὰς προσεχέας ἐκλογὰς· ἀλλ' ἀγνοεῖ φαίνεται ὁ ἀνωτέρω ἀξιότιμος κύριος, ὅτι ἡ κυβερνήσις, καὶ τοὶ πολλοὶ ὑπὸ τὴν τρέφουσα πρὸς τὸν ὄνομα τὸν, δὲν θὰ τὸν εἰσακούσῃ, διότι διὰ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν δὲν δίδει ἕνα παρᾶν.

Ἡ «Κριτική» ὁμιλοῦσα περὶ τῆς γνωστῆς ἀποφάσεως

τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Δημητσάνης ὀνομάζει καὶ παραβάλλει τὸν κ. Τρικούτη πρὸς Δημήτριον τὸν Φαληρέα. Ἐνθυμούμεθα δὲ καὶ ὁ Κουμουνοῦρος εἶχεν αὐτῷ ὀνομασθῆ διὰ τὴν Καστέλλαν του· ὁ ἀλλεπάλληλος οὗτος σφετερισμὸς τῶν τίτλων καὶ ἰδιοσιγῶν τοῦ μακαρίτου· ὑπὸ τοῦ διαδόχου του δὲν πρέπει νὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητος.

Ἀληθὲς θέλημα θὰ ἦνε ἀν' ἐπιτυχίᾳ ὁ ὑποψήφιος δῆμαρχος τοῦ κ. Τρικούτη ἐν Μεσολογγίῳ, ἀπὸ ὅλοι οἱ Μεσολογγίται φίλοι του εἶνε διεσπαρμένοι καθ' ἑλλην τὴν παλαιὰν καὶ νέαν Ἑλλάδα, διωρισμένοι εἰς ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας θέσεις.

Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη οἱ Πουριτανοὶ διὰ νὰ καθερίσῃσιν ὀλίγον τὴν ὀμίχλην τῶν μεταξὺ τοῦ κοινῶ καὶ τοῦ κ. Τσόχα σχέσεων.

Ἄντ' αὐτῶν ἀνεφάνη ἡ Ἄτθᾶ προωρισμένη κατὰ μοραίαν σύμπτωσιν ν' ἀναφανῆται· ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν θερινῶν μας θεάτρων ἀκριβῶς δταν ἡ πατρίς τῆς εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς. Πέρυσιν εἶχεν ἐμφανισθῆ ἡ προγῶς τοῦ Ἀραμπῆ καὶ φέτος ἡ προγῶς τῆς χολέρας.

Εἰς τοὺς «Περατὰς» τοῦ Ταβουλάρη ἦσαν ὅλοι bourgeois. . . .

- Χάριν τοῦ ὀνόματος τοῦ συγγραφέως. . .
- Τί; τοῦ Λεονάρδου;
- Ὁχι, ἀδελφε, τοῦ γάλλου, τοῦ Bourgeois.

Μοναδικὸν δαίγμα ἀφιλοκερδείας παρέσχον οἱ κούρεις τῆς πόλεως κηρυχθέντες ὑπὲρ τοῦ κ. Φρεαρίτου.

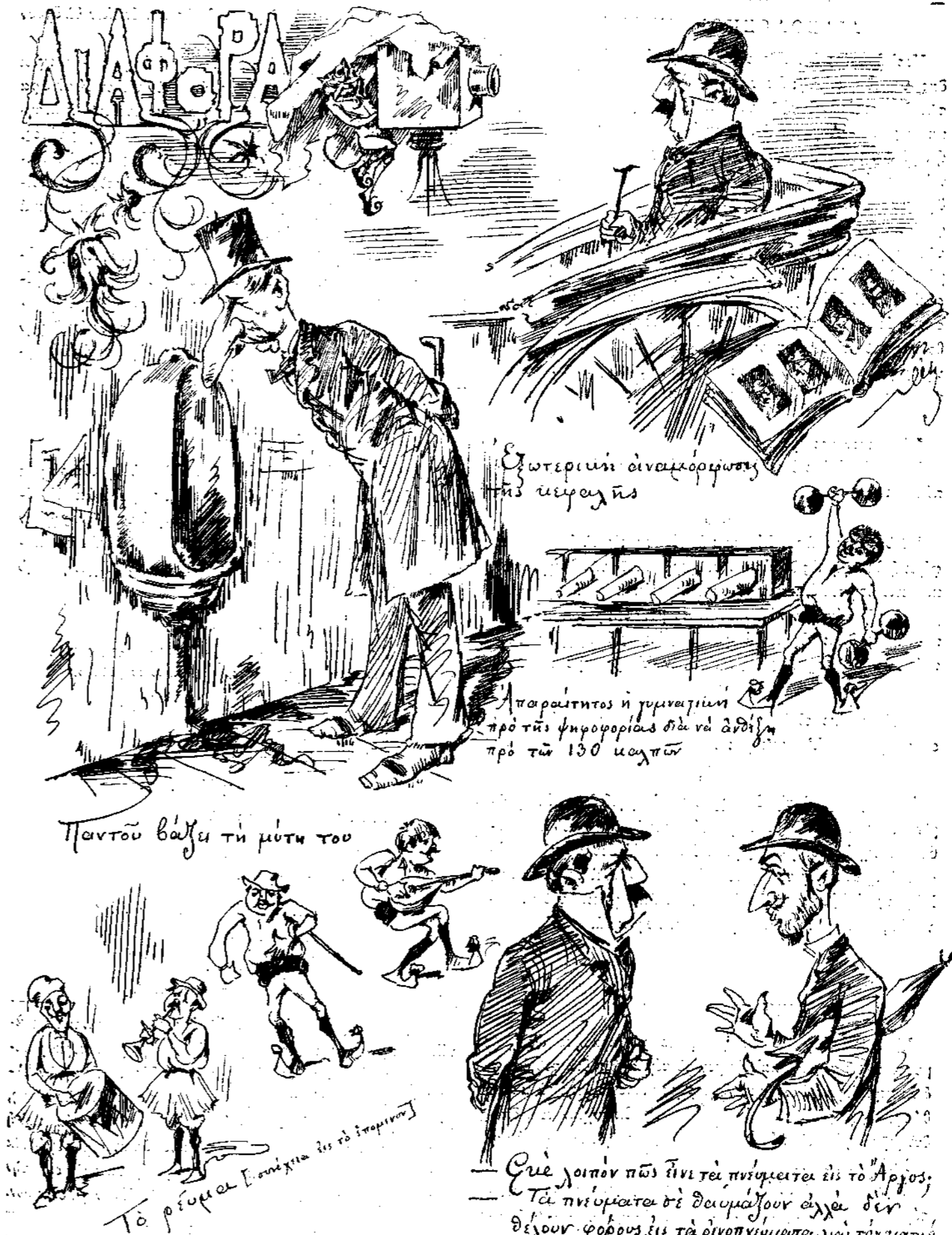
Οἱ φανατικώτεροι τῶν ὀπαδῶν τοῦ κ. Μελά δύνανται νομίζομεν νὰ ὀνομασθῶσι καταλλήλως μελομανεῖς.

Ἄλλὰ τότε ποῦ θὰ τοὺς διεκδικεῖ καὶ ὁ κ. Τσόχας!

Οἱ Σουτισταὶ πάλιν τοὺς ἀποκαλοῦν Μελεταίους.

Ἐπὶ τῶν προγραμματίων ἡ γνώμη μας· ὅτι ἀκολουθοῦσι τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων τῶν τοῦ κ. Φρεαρίτου ἀριστῶ καὶ βαθῶ ὡς πυθμὴν φρέατος, τοῦ κ. Μελά γλυκὸ γλυκὸ καὶ χαλδᾶς ὡς σορμπέτι ἐπὶ τέλους. . . μελίπηκτον.

Καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέλι πόσοι κηφῆνες τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου διατρέφονται προκαταβολικῶς!

— Εἰς λοιπὸν πῶς ἔνι τὰ πνίγμετα εἰς τὸ Ἄργος;
— Τὰ πνίγμετα δὲ δαιμόνιον ἄλλα δὲν
δέχουν φόρους εἰς τὰ δεινοπνίγμετα καὶ τὰν κισπῶν.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Μετ' ἀπορίας δὲν εἶδομεν ἀναγραφομένην εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν εἰδησίαν τῆς ἀποσπάσεως ἀπὸ τοῦ κ. Τρικουπῆ ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτέρων ὁπαδῶν του· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸ τὸ ἀφήκαν εἰς τὸν «Ἀσμοδαῖον», ἀναγγέλλομεν ἡμεῖς σήμερον ὅτι ἡ ἀφάνεια τοῦ ἱστορικοῦ Μίχου εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ Σολωνείου προέρχεται ἐκ δυσαρρεσκείων πρὸς τὸν κύριον πρ ο ὑ ε δ ρ ο υ ν διὰ τὴν μὴ ἐπαρκῆ ἐκτίμησιν τῶν ἐκδουλεύσεών του· φαίνεται ὅτι ὁ πιστὸς θυρωρὸς δὲν ἠγνόει νὰ παροραθῆ πρὸ τῶν νεοφωτιστικῶν προσηλύτων καὶ νὰ μὲν αἰωνίως καρφωμένος διπλοπόδι εἰς τὴν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κ. Τρικουπῆ κάρεγκλαν ἀφοῦ ἄλλοι χωρὶς νὰ καθίσουν κἂν εἰς αὐτὴν ἐπιβήσαν ἀμέσως εἰς τὰς καρέκλας τῶν ὑπουργείων καὶ τὰς αἰθούσας τοῦ αὐθέντου των· ἀλλ' ὁ κ. Τρικουπῆς κατὰ τὸ σὺνθηδες φαίνεται ὅτι δὲν ἔκρινε δεόντως τὰ παράπονα ταῦτα καὶ συνεπέλα δυσaréστων σκηνῶν ὁ κ. Μίχος παρητήθη.

* *

Ἐκτακτον φαινόμενον:

Ὅσον ἀναβαίνει ὁ κ. Τρικουπῆς τόσον χαμηλόνει τὸ καπέλλο του.

* *

Ἴδου μερικὰ ἀποτελέσματα ἀπρόοπτα εἰς τὰ ὅποια θέλει φέρεῖ ἡ ἐκλογὴ ὡς δημάρχου τοῦ μηχανικοῦ τῶν Μηχανικῶν κ. Μενιδιάτη τοῦ ἐπικαλουμένου Κουμπάκια. Θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ μὴ λέγωμεν πλέον ὅτι πατοῦμεν ἐπὶ ρόδων ἀλλ' ἐπὶ κουμπιῶν, διότι ὡς μανθάνομεν ὁ ἀξιότιμος ὑποψήφιος σκοπεύει νὰ στρώσῃ ὅλας τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν μὲ κουμπιά.

* *

Ἐπίσης ὅλοι οἱ δημοτικοὶ φόροι δὲν θὰ καταβάλλωνται εἰς χρῆματα ἀλλ' εἰς κουμπιά.

* *

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν του ἀναμφιδόλως οἱ παρ' ἡμῶν θίασοι θέλουσι δώσει παραστάσεις πρὸς τιμὴν τοῦ λαοπροβλήτου δημάρχου, φανταζόμεθα ὅτι ὁ κ. Ταβουλάρης ἀν δώσῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸν «Ἀμλέτον» ἀντὶ τοῦ λέξεις λέξεις, λέξεις, θὰ ἀκούσωμεν νὰ εἴπη χάριν τοῦ κ. Μενιδιάτη, κουμπιά, κουμπιά, κουμπιά.

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ

* Ἄν μᾶς ὑπόσχεσθε ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ κρατήτε ὡς ἡμεῖς μουσικά, θὰ σᾶς ἀποκαλύψωμεν τὸ τέχνασμα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ λαοπρόβλητος ὑποψήφιος δῆμαρχος κ. Μενιδιάτης θὰ κατορθώσῃ, ὡς μᾶς λέγει, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν του, ὅπως δυνήθῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὰ τόσα μεγαλεπίβολα σχέδιά του.

Σκύψατε λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν.

Τὴν παραμονὴν, λέγει, τῶν ἐκλογῶν μερικοὶ ἐκ τῶν θερμότερων ὁπαδῶν του θὰ λάβουν ἐν δραστικῶν ἐμετικῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα θὰ προσπαθίσουν νὰ ἐπέλθουν πρὸ

τῶν πλαταιῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ ἔχουν τοποθετηθῆ αἱ κάλπαι.

Τὴν ἐπομένην, τὴν ἡμέραν δηλ. τῆς ἐκλογῆς, λίαν πρῶτ θέλει ἐκδοθῆ φύλλον ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον Χ ο λ έ ρ α ἐν ᾧ ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πατρὶς κινδυνεύει» θὰ ἀναγγέλλῃ ὅτι ἐξεργάγη καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ ἀνθρωποφάγος νόσος.

Φόβος καὶ τρόμος μᾶς λέγει ὁ κ. Μενιδιάτης ὅτι θὰ καταλάβῃ τότε ὅλους τοὺς ἀντιθέτους ψηφοφόρους ἐκτὸς τῶν ἐδικῶν του οὔτινες θὰ ἔχουν πληροφορηθῆ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἀπὸ τὰς ἐφευρέσεις του.

Οὕτω, θὰ κατορθώσῃ ὥστε μόνον οἱ ἰδικοὶ του νὰ προσέλθουν εἰς τὰς κάλπας. Ὡστε πλέον εἶνε περισσότερο παρά βέβαιον ὅτι σύμφωνα καὶ μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ «Ἀσμοδαίου» ὁπότεν θὰ κατέρχωνται οἱ ἐν τέλει εἰς Πειραιᾶ πρὸς ὑποδοχὴν κανενὸς ξένου, μεταξὺ αὐτῶν θὰ συγκαταλέγηται ὡς δῆμαρχος καὶ ὁ κ. Μενιδιάτης ἢ Κουμπάκιας.

ΚΛΗΔΟΝΕΣ

Σχεδὸν ἀπαράτηρον διήλθεν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερά μας ἔθμα, οἱ κληδονες. Ἄλλ' ὁ Ἀσμοδαῖος, μολοντά δὲν ἔχει καὶ τόσον ἐνθουσιασμέν διὰ τὰ πάτριά του, ἤμως χάριν μερικῶν φίλων του δὲν ἐλησμόνησε τοῦτο, καὶ ἔβαλε τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν κληδονα εἰς τὸν ὁποῖον ἔτυχον μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ ἐξῆς στίχοι:

Εἰς τὸν Τρικουπῆν

Κι' ἂν ὁ Τρικουπῆς γέρασε κι' ἄλλαξε τὸ καπέλλο
Οὔτε τὸν Ράλλη ἄλλαξε οὔτε καὶ τὸ τσερδέλλο.

Εἰς τὸν Κουμπάκιαν Μενιδιάτην.

Σὰν γείνης δῆμαρχος σὺ πεῖα
Ὁ κόσμος γέμισε κουμπιά.

Εἰς τὸν Λομβάρδον

. . . Ἦγουν τοῦτέστι δηλαδῆ
Μὲ ἄλλους λόγους ἦτο,
Ποτέ μου δὲν ἀπάντησα
Σὰν τὴν δική σου μύτη.

Εἰς τὸν χαριτόβρυτον Τριμηματάρχην

Μὲ τὰ μαῦρα τὰ γάντια σὸ χέρι
Καὶ μὲ τ' ἄσπρο φωκῶλ σὸ λαμπρὸ
Νύκτα μέρα ζητᾷς ναῦρος ταιρι
Μὰ δὲν βρίσκεις, καὶ τῶχεις καῦμό.

Ὁ γνωστὸς βιβλιοπώλης κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης ἀνέλαβε πρὸ τίνος καιροῦ τὴν ἐκδοσὴν τῆς μυθιστορικῆς βιβλιοθήκης, ἐδημοσίευσεν δὲ μέχρι τοῦδε δύο τομίδια τῶν Ἀθλίων, τοῦ Οὐγκῶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ι. Σκυλίση, ἀρκετὰ φιλοκάλως ἐκτετυπωμένα καὶ εὔωνα. Ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ κ. Κωνσταντινίδου εἶνε ἐπιτυχή, εὐχόμεθα δὲ νὰ εὐδοκιμήσῃ διὰ νὰ ἴδωμεν μεταφερόμενα καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὰ ἀριστα τῶν ἔργων τῶν ξένων φιλολογίων.